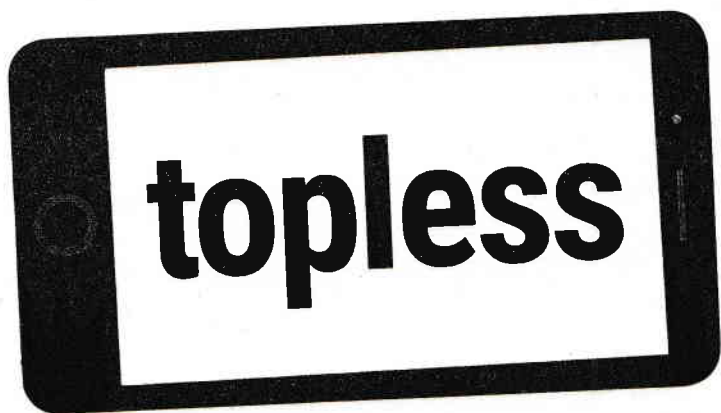

LIBRIS

We know

books

JUTIA NYMPHIUS

Traducere din limba germană de
Monica Oprinoiu

Editura Paralela 45

cine sunt eu?	9
uși trântite	14
ursulețul de pluș	20
vulturul	28
selecție naturală	33
fata din oglindă	40
sub piele	42
întâlniri surpriză	49
un tort rece ca gheața	54
să o fac?	59
contact	64
tipul cu călcâiul	71
dublura lui amelie	76
fericire abisală	81
mărime universală	87
presimțiri	92
cinci indicii	98
inamici din toate părțile	108
propria decizie	116
topless	118
o problemă personală	122
vânată	128
un cerc imperfect	135
lume veche și nouă	143
în original	147

cine sunt eu?

Ce mi-ar fi plăcut să fiu clepsidră! Faza e că sunt doar o piramidă.

— Nu-ți face griji, nu e nicio problemă, îmi explică Silva. Putem să ascundem totul super bine și să arăți totuși foarte sexy.

Ce să vezi, cuvintele „ascundem“ și „totuși“ nu sunt tocmai ceea ce m-ar putea înveseli în acest moment. Cu toate astea, mă pricep destul de bine la partea cu „ascundem“. Cred că puloverele supradimensionate au fost inventate special pentru mine. Important e ca totul să arate lălâi, astfel încât să nu se vadă nimic.

Deși nu sunt prea multe de văzut, cel puțin nu în partea de sus, în schimb, sunt mult mai multe în partea de jos. Silva tocmai mi-a explicat în detaliu cum e cu tipurile diferite de siluetă:

— La femeia-clepsidră, umerii au aceeași dimensiune ca șoldurile. Iar talia este foaaarte îngustă, spuse ea, oferindu-mi un zâmbet radios, cu niște dinți atât de albi, cum vezi doar în filmele americane.

Nu e de mirare că Silva râde atât de fericită, pentru că ea însăși este un exemplar foaaarte reușit de siluetă-clepsidră. Dacă ai răsturna-o, probabil că ar începe să i se scurgă nisip din cap.

— Bineînțeles, o astfel de siluetă este un caz ideal!

Îmi expuse și mai mulți dinți americani.

Aha, deci nu sunt „cazul ideal“. Dar atunci ce? Mi s-a explicat imediat:

— Silueta-piramidă, pe de altă parte, este îngustă în partea de sus și lată în partea de jos.

În momentul acela, s-a zis cu fața radioasă. Silva s-a mulțumit doar să ofteze cu regret și a ridicat din umeri, neputincioasă.

E deja marți azi? Atunci aș putea risca să mai arunc o privire. Îmi ridic puțin puloverul și mă uit de sus în decolteu. Mă înșel oare sau mărimea bustului a crescut un pic? Nu, probabil că nu, pentru că diferența față de burtă nu s-a micșorat. În continuare, burta este mult mai proeminentă. Dau repede drumul la decolteu. Cu ceva vreme în urmă, obișnuiam să-mi verific bustul în fiecare zi, dar nu era nicio schimbare. Și apoi mi-am amintit că, atunci când mătușa Ulla vine în vizită, întotdeauna strigă:

— Nu se poate, ce ai mai crescut față de data trecută!

Cum nimeni nu o place pe mătușa Ulla, ea vine foarte rar pe la noi. Așa am ajuns la concluzia exactă că nu poți observa creșterea decât dacă nu te uiți prea des la tine. La urma urmei, mama sau tata nu exclamă niciodată „Ce ai mai crescut!“ când mă văd dimineața la micul-dejun. Așa că mi-am propus să-mi verific sânii în fiecare marți, dar nici asta nu a ajutat. Tot

topless, aproape de fiecare dată. Probabil că o săptămână este prea puțin, mătușa Ulla vine mult mai rar. Slavă Domnului!

— Ți-am găsit niște haine super tari, pe care le poți purta fără să-ți scoată fundul în evidență, cârâie fericită Silva. Important e ca talia să fie mult deasupra șoldurilor, pentru a nu le face să pară și mai late.

ȘI MAI late. Dar lucrurile stau ȘI MAI rău.

— În partea de sus poți purta un top drăguț, tip bandeau, care arată excelent oricum.

Mă holbez la rochia pe care o propune Silva. O chestie scurtă, roșu aprins și cu sclipici, cu un bandeau „drăguț” în partea de sus. Rochia chiar arată frumos. Singura problemă este că modelul care o poartă are în comun cu o siluetă-piramidă cam tot atât de multe lucruri pe cât are un câine teckel cu un parcometru. Șoldurile îi sunt înguste, nu se vede nicio burtă la orizont, iar bustul e atât de mare, încât ar putea susține fără efort nu doar această rochie, ci o armură întreagă. La mine, însă, bandeau-ul ar aluneca cu siguranță puțin câte puțin la fiecare pas și s-ar opri la nivelul burții. În această rochie, ar trebui să rămân permanent ținutuită locului.

Pa, Silva.

Frustrată, închid YouTube și îmi deschid rapid galeria de imagini. Există țoale pe care le pot purta super bine și în care arăt fantastic. Bikinii, de exemplu.

Degetele îmi alunecă pe taste ca de la sine. Nici nu mai e nevoie să le urmăresc, am făcut-o de atâtea ori. Selectez două

fotografii, încarc, decupez capul, copiez în clipboard, lipesc în cealaltă fotografie. Acum ascund fundalul, trasez conturul cu instrumentul de desen și îl mai bibilesc. Ar trebui să arate mai estompat și mai rotunjit. Clac, clac, clac, clac, tot mai multe modificări! Afișez la loc fundalul, aduc capul în poziția corectă, îl rotesc și îi potrivesc dimensiunea. Îmbinarea cu gâtul încă nu arată bine. Așa că trasez peste cu pensula de la tasta B, apoi îndepărtez din fundal părul rămas din capul vechi cu tasta S. Zoom in: da, nu e rău, dar mai bine aș alege o rezoluție mai mică, ca să arate mult mai real. Acum mai am de adăugat luminozitatea și de îmbunătățit contrastele.

Hm, arăt bine. Simt cum îmi răsare pe față un zâmbet ca în filme, asemănător cu cel al Silvei. Ah, exact, dinții: fără nuanțe de galben, nu le vrem aici. Și ce sunt acolo, coșuri și pete roșii pe piele? Afară și cu ele. Apoi, bineînțeles, cel mai important lucru: să înlătur acea cocoașă urâtă de pe organul meu olfactiv. Cât o urăsc! Pot concura cu orice vrăjitoare din povești! Dar nicio problemă, apăs tasta J și intră în acțiune pensula pentru corecții. Clic, clic, clic, clic, conturez rapid un nas atât de îngust și drept încât nasul Cleopatrei ar părea al unui boxer pe lângă al meu.

Mă las relaxată pe spătar, cu un suspin de mulțumire. Mă întreb dacă tatei i-ar fi trecut așa ceva prin minte atunci când mi-a dăruit acest laptop. Îmi amintesc cu precizie cum a anunțat solemn: „Dragă Amelie, gimnaziul este începutul unei noi

etape din viața ta! Ne-am gândit că a sosit timpul să ai propriul calculator. Sunt sigur că îți va fi de folos, fata mea!“

Oh, și încă cum! Mă îndrept în scaun și mă uit cu atenție la fotografia de pe ecran: fără îndoială, arăt super! Sunt întinsă lejer pe un șezlong, purtând doar bikini, pentru care nu s-a folosit nici măcar un gram de material. Mă aflu pe o plajă de vis din Pacificul de Sud, deși nu am ajuns niciodată mai departe de Sankt Peter-Ording (Mătușa Ulla are acolo o casă de vacanță pe care o putem închiria oricând cu bani puțini).

Printr-o prelucrare corectă a imaginii, totul este posibil. Pentru că, deși chipul meu îmi zâmbește fericit din fotografie, corpul „meu“ este de fapt al lui Gigi Hadid.

uși trântite

— Asta înseamnă că nu te mai întorci astăzi acasă? Nici măcar diseară? Deci Amelie și cu mine vom rămâne din nou singuri?

Tata urlă atât de tare încât până și eu tresar șocată de aici, de sus, când deschid ușa camerei mele. Oh nu, nu din nou!

Asta se întâmplă de ceva timp. De fapt, de foarte mult timp. Totul a început când mama a încercat să-și caute un loc de muncă, când eram în clasa a cincea, adică în urmă cu doi ani.

„Acum, că Amelie a crescut, pot, în sfârșit, să fac iar ceva pentru mine“, a declarat ea. Tata a considerat că e un lucru bun și nici pe mine nu m-a deranjat. La urma urmei, nu mai aveam nevoie de dădacă, iar mama avea să fie acasă după-amiezile.

Între timp, însă, tata nu mai crede că este un lucru atât de grozav, ba dimpotrivă. Se ceartă tot timpul pe subiectul ăsta. Probabil că mama a făcut pentru ea însăși mai mult decât își imaginase tata.

De fapt, voiam doar să dau o tură scurtă prin dormitorul mamei și al tatei. Dar acum stau aici, la galerie, și nu îndrăznesc să pășesc, nici înainte, nici înapoi. Cu precauție, mă uit peste balustradă în bucătăria *dining-living*. Mai exact, nu avem uși la parter, totul este deschis, plin de „lumină și aer“, așa cum obișnuia mama să spună încântată. Acum nu mai este încântată, ci aleargă încoace și încolo supărată și pare să caute cu disperare o ușă pe care să o trântască în urma ei. Dar nu găsește niciuna, așa că trebuie să-l asculte în continuare pe tata.

— Mona, lucrurile nu mai pot continua așa! Trebuie să termini cu asta, auzi!

Tata își întinde rugător brațele pentru o clipă, dar apoi le lasă neputincios să cadă din nou, ca și cum ar fi devenit prea grele pentru el.

Mama se oprește brusc și se întoarce spre tata.

— Ah, da? țipă ea. Să termin? Dar tu? De ani de zile vii și pleci când vrei, nu am spus niciodată nimic despre asta, și tot eu sunt cea care trebuie să pună capăt? Cum ar fi dacă *tu* ai rămâne acasă?

Apoi pleacă din nou în căutarea unei uși, ba chiar fuge în holul îngust și se oprește o clipă, nehotărâtă, în fața micii debarale. Nu vrea, pesemne, să se refugieze acolo până la urmă, așa că se întoarce și face drumul înapoi. Îmi amintește de acele figurine care se opresc automat la fiecare margine și se răsucesc.

— Nu te gândești la Amelie? spune tata pe un ton rugător în acel moment. Nu, își dă tot el imediat răspunsul. Nu o faci. Nu mai e loc pentru soț și fiică, nu-i așa? Și știi de ce!

— Știi de ce? Nu știi nimic!

Vocea mamei sună din ce în ce mai ciudat, stridentă și ascuțită. A încetat de mult să mai fie cea care îmi citea seara povești înainte de culcare, la lumina slabă a lămpii de veghe.

Asta îmi amintește că și pe-atunci obișnuiam să mă ghemuiesc aici, la galerie, și mi se părea super amuzant să îi urmăresc pe ascuns. Dar pentru că nu puteam să mă uit peste balustradă, așa cum pot astăzi, mă așezam pe podea și trăgeam cu ochiul printre bare. Odată tata mi-a făcut o poză cu picioarele bălăbă-nindu-mi, fericită și râzând de parcă nu mă uitam în sufragerie, ci într-o arenă de circ plină de clovni. Fotografia se află și astăzi pe șemineu, într-o ramă argintie.

Încerc să mă las pe podea, la fel ca înainte, de parcă aș putea astfel să-mi aduc și răsul înapoi. Dar nu merge. În plus, picioarele mi-au devenit mult prea groase, nu mai încap printre bare. Trebuie să le îndoi destul de inconfortabil, și, în timp ce mă agăț de bare și îmi apăs capul de metalul rece, nu mă mai simt ca un spectator la circ, ci mai degrabă ca o maimuță în cușcă.

Mama și tata stau față în față, privindu-se în tăcere.

— Este Andreas, nu-i așa? Tipul de la juridic.

Tristețea din vocea tatei ajunge până la mine, plutind prin „aerul“ și „lumina“ casei noastre open space. Mă agăț mai

strâns de bare și prefer să mă uit la încheieturile degetelor, care devin din ce în ce mai albe. Of, mamă!

— M-am săturat. Cu tine nu se poate discuta!

Mama se întoarce în cele din urmă și se îndreaptă furtunos spre scările care duc la galerie. Spre mine. Nu mai am nicio șansă să mă fac nevăzută, așa că rămân pe loc.

Trece pe lângă mine atât de repede încât simt un ușor curent de aer în ceafă. Nici măcar nu mă observă. Dispare imediat în dormitor. În sfârșit, poate trânti o ușă. Și într-atât de tare, încât fotografia de pe șemineu cade. Cu tot cu rama argintie.

Mă ridic, ținându-mă de balustradă și mă uit nehotărâtă încoace și încolo, între camera mea și cea a mamei. Ce ar trebui să fac acum? Curând trebuie să mă duc la școală, iar eu stau aici, doar în maieu. În plus... Înghit. Nu, nu vreau să plec așa.

Bat, șovăind, la ușă. Cum mama nu răspunde, o deschid cu grijă și îmi vâr capul în cameră. Mama stă la fereastră și se uită afară.

— Vrei să împrumuți iar o cămașă de la tata? întrebă ea fără să se întoarcă. Vocea ei pare răgușită. Își drege glasul.

— Da, spun, stingherită, și mă grăbesc spre dulapul tatei.

În ultima vreme, cămășile lui sunt preferatele mele. Sunt lungi și largi, la fix, și îmi pot sufleca mânecile.

Mama se întoarce spre mine.

— Ce găsești în hainele astea lălâi?

Clatină din cap a neînțelegere.

E ușor pentru mama să vorbească, dar îmi amintesc foarte bine că prefera să umble cu pantaloni de jogging și pulovere largi. Între timp și-a schimbat complet garderoba. Nici urmă de țeale largi. Acum poartă fuste mulate, bluze și mai mulate și pantofi cu tocuri atât de înalte, că ar trebui să poarte cască de protecție, într-atât de mare este pericolul de a cădea de pe ele. Odată i-am încercat pe ascuns și am făcut o entorsă. Am șchio-pătat câteva zile bune, iar tata a vrut să mă trimită la doctor.

Mă uit puțin invidioasă la mama. Trebuie să recunosc că noile haine îi stau destul de bine. În plus, pare să fi slăbit. Merge la oglindă ca să-și verifice ținuta. Se privește mai întâi din față, apoi din lateral, mângâindu-și burta, sau cel puțin locul unde ar trebui să fie. Numai că ea e la fel de plată acolo cum sunt eu la bust, și tot nu e mulțumită. Brusc, trage iritată de fermoar, își smulge fusta, o aruncă într-un colț, deschide dulapul, caută o vreme și, în cele din urmă, scoate una nouă, care este și mai strâmtă. Dintr-odată mă simt masivă și fără formă în cămașa lui tata, precum Hagrid.

Trebuie să aflu neapărat acum, chiar dacă inima vrea să mă oprească prin bătaii puternice.

— Mamă? întreb încet.

— Hm? îmi răspunde printr-un mormăit. Mama își aranjează părul în formă de coc, cu o agrafă prinsă între buze.

Ezit o clipă, apoi îndrăznesc.

— Vii acasă în seara asta?